

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar-utca 47-ik szám, hvá a lap szellemi részét illető közlemények czimzendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DIJA.

Egész évre 16 frt. v. 32 korona. Negyed évre 4 frt v. 8 korona. Félévre 8 frt. v. 16 korona. 1 hóra 1 frt 50 kr. v. 3 korona.

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Telefon szám: 9.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

Telefon szám: 9.

ELLENZÉK.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

HIRDETESI DIJAK:

Egy négyszög centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reclam sora 1 frt. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora: 5 frt.

Nyilttéri cikkek:

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Csodálatos.

Budapest, május 19.

Nagy diadallal hirdetik a kormány lapjai, hogy Bánffy Dezső miniszterelnöknek fényes elégtételt képezi a Kálnoky gróf nyugdíjba vonulása egy második kegytelnek kéziratával és a Szent István-rend nagy keresztjének gyémántos jelvényeivel. Ugy tüntetik föl ezt a dolgot és különös nyomatékkal hangsúlyozzák, hogy ime, maga Bánffy Dezső érte ezt a hatalmas sikert, melyhez fogható még tán nem is mutatott föl magyar miniszterelnök. És meglepetve olvassák ezt a magyar emberek és gondolkodókba esnek rajta. — Mert csakugyan meglepő az, hogy Wekerlének mennie kellett első sorban és főleg Kálnoky miatt, míg Bánffy Dezső, a kiváló politikus, a bölcs államférfi legyőzte a külügyminisztert, a ki tízenegyzesztendeig tudott uralkodni, tízenegyzesztendeig tudta megtáncszolnati a magyar államférfiakat és csak éppen Bánffy Dezsőben akadt az emberére, a ki véget szakított az ő uralmának. De tovább is van még. Vegyük hirtől a mindeddig megalázott magyarokat, hogy Bánffy Dezső az első miniszterelnök, a ki befolyást követel a monarchia külügyeinek intézésére és ezt föltétlenül szabta hivatalban maradásának, a mitől aztán úgy megrettent Kálnoky gróf, hogy inkább ő tért ki az utból az erős Bánffy elől, a kivel nem lehet tréfálni s olyan könnyedén elbánni, mint az elődeivel.

Mindez regényesen hangzik egy kissé. Azt a benyomást teszi a dolog, mintha egy hőskölteményből olvasnánk valamely lélekemelő fejezetet a hős szittyáról, a ki török, de nem hajlik. Szép ez és megkapó, bátorító és tiszteletreméltó. Az ember ámul, milyen ravaszul el tudta titkolni eddig Bánffy Dezső az ő hatalmas egyéniségének kimagasló tulajdonságait, mennyire alakoskodott a gyámoltalan miniszterelnök szerepében és miként ébred az ország egyszerre annak a tudatára, hogy itt van a rég keresett nagy államférfi, a bátor, az erős, a ki szembezáll a hagyományos osztrák tulkapással és kivívja a nemzet jogait minden téren, kiküzdí Magyarországot egész politikai súlyát.

Csodálatraméltó egy átváltozás ez valóban. A talmi miniszterelnökben fölfedezzük az igazi nagyjértékű kincset. Nem az a Bánffy Dezső áll többé előttünk, a ki tegnap még nem tudta a politika abcjét sem, nem az, aki izzadva olvasott végig egy rossz programbeszédet a papirosról, nem az, a ki mint stylist a szónok mögött járt a kisebb népkörök elnökeinek, nem az, a ki a diplomataságban való jártassága jelölül nyílt parlamenti ülésben elküldöttnek jelez Rómába egy tiltakozó jegyzéket, melynek még a conceptusa sem létezett mind e mai napig és nem az, a ki Bécsbe kihallgatásra megy a királyhoz és másnapig lesi az audienciát, mert ez mind csak színeskedés volt, hogy a világot elkábitóan bontakozhassék ki majd mint óriás a jelenleg élő államférfiak között.

A kinek tetszik, így hiszi ezt a dolgot, a ki azonban járatosabb a politika világában, annak azt kell gondolnia és mondania, hogy a magyar félhivatalos lapok hőskölteményei tulajdonképp csak silány paródiák és hogy minden valószínűség szerint ezentel se Bánffyra bizzák a monarchia külügyeinek intézését.

Sőt el kell ismerni, van némi jogosultsága annak a fölfogásnak is (és ez már valóságos próza a sok hősköltemény után), hogy a külügyminiszter nyugdíjaztatásában látszólag rejől elégtétel nem is annyira Bánffy Dezsőnek szól, mint a delegációknak, melynek szavazatától függ a katonai költségek megajánlása és hogy mindennek fölött nem is azért mondott le Kálnoky, hogy ezzel Bánffynak elégtételt adjon, hanem azért, mert különben is vágyott már a nyugalomba és hónapok előtt, még a nuncius-affair előtt elhatározta volt, hogy fölmentését fogja kérni a terhes szolgálat alól, melyben egészen más és Bánffy urat nem is érdeklő kellemetlenségei és ellentétei voltak.

Hiszen a külügyminiszteri állás betöltésének összes körülményei is egyenesen azt mutatják, hogy nem Bánffy Dezső volt az okozója sem a Kálnoky Gusztáv gróf lemondásának, sem és még kevésbbé a Goluchowsky Agenor gróf kinevezésének, a mirol nem kérdezték meg az ő becses véleményét és a mi

ép oly meglepetés volt ő kegyelmességére, mint szerény valamennyiünkre, a kik a kinevezést az újságokból olvastuk.

Talán ez is bizonyít valamit. Mert ugy gondolná az ember, hogy ha Bánffy Dezső egy új korszak elé vinné az országot, melyben a magyar miniszterelnöknek befolyás biztosított a monarchia külügyeinek intézésére, első sorban ott kellett volna a befolyásnak érvényesülni, hogy ki is lesz tulajdonképp a külügyek új intézője és hogy a nagyfonságu állás betöltésére meghívott férfinak a multja nyújt-e és milyen biztosítékot arra, hogy vele a külügyek intézésében Magyarország érdekeit is képviselni lehessen.

És e tekintetben az új külügyminiszter multja éppen nem megnyugtató, Keveset tud róla a világ azonkívül, hogy ő is éppen oly konzervatív és clerikális, mint a közvetlen elődje, a kit Bánffy ur oly vitézül megbuktatott, a ki azonban teljesen föltámad az utódjában e téren is. A mi pedig azt illeti, mennyire szereti Goluchowskyt a magyarokat, mennyire tartja tiszteltben az országnak jogait, érdekeit, törekvéseit, arról a jövőre épenséggel nem biztató tanúságot szolgáltat az a szereplés, melyre mint bucaresti nagy követ tekintet vissza az új külügyminiszter, kit e szerint nincs oka ujjongással fogadni a magyar sajtónak, még abban a mámorban sem, melybe a Bánffy Dezső báró fényes elégtétele ejtette.

Hát mit is tudunk a monarchia külügyeinek jövő intézőjéről? Azt, hogy az ő követsége alatt nőtt nagyra az oláh irridentista mozgalom és hogy abban meg nem látta, vagy ami még rosszabb, nem akarta meglátni a veszedelmeket, miket az Magyarországra nézve magában rejt. A követ ur, most már külügyminiszter ur begubózott és hallgatott. Miatta gyűlésezhetek Bukarestben a román liga szájhősei, téphetnek a bucaresti magyar segélyező egyesület nemzeti zászlóját, igazhatat, összeköttetésbe léphettek a mi nagy Romániáról álmódzó oláhjainkkal, fölbajtogathatták ezeket a magyar állam elleni igazságtalanságok, szóban, írásban, pénzzel, Goluchowsky ur begombolkozott és adta a diplomatát, a ki

hallgat, a kiben nincs vér és indulat és nincs meg az akarat, hogy a monarchiának, vagy éppen Magyarországnak szolgálatokat tegyen.

Mindez nem most merül fel először. A delegációk mult évi ülésein nem is az ellenzék, de a kormánypárt tagjai, még pedig egy Tisza Lajos, Falk Miksa és Berzeviczy Albert vettek szemére Kálnokynek, közvetve tehát Goluchowskynek, hogy nem képviselik elég erőlyl a magyar érdeket Romániában, vagyis hogy nem képviselik azokat sehogy.

A bűnös természetesen első sorban az a követ ur volt, a ki minden jel szerint a külügyminiszterével való egyetértésben engedte nagyra nőni az oláh szarvakat, melyekkel a magyarok ellen öklelőznek. És most, ime, ez a követ ur az utódja Kálnoky grófnak, mint az ő ajánlottja. Mert ugyan az ám, hogy a tétovázó, a bukott Kálnoky-nak befolyása volt arra, hogy ki lesz utána külügyminiszter, de nem volt hozzá szava és meghallgattatása a fényes elégtételben uszó Bánffy Dezsőnek, hogy ki lesz külügyminiszter ve'e, a kiről hivatalosan hirdeti harsongásával, hogy nem adja föl a külügyekre való magyar miniszterelnöki befolyást, hogy követeli azt.

Egy képviselő.

A székely kivándorlás.

Az országos gazdakongresszus hétfői ülésén a székely kivándorlás ügye is napirendre került.

Nagy Imre előadó beszédében a kivándorlás okait részben a román ipar nagy hátramaradottságát állítja föl, mely a székely iparosokra nagy vonzerőt gyakorolt, másrészt pedig a Székelyföld birtokainak és általában az ottani mezőgazdasággal való foglalkozásnak csekély jövedelmezőségét említi meg.

Ezután a következő határozati javaslatot nyújtotta be:

Mondja ki a kongresszus, hogy: 1. a székely kirándulás kérdése sem kitelepítés, sem a székely munkásoknak az ország belseje felé való irányítása által egyoldalul megoldható nem lévén, ugy az állami, mint a társadalmi törekvéseknek arra kell irányulniuk, hogy a székely népek otthon, saját vidékén való megélhetése biztosítsák, mivégből:

2. a népek házi-kézmű és gyáripari való foglalkoztatására és oktatására módok és eszközök nyújtandók;

mondott, olyan volt, mint a jőféle ir: végig kente szivemet, mintha szűnt is vala az a nagy sajtása.

— Ne busuljon, Kata! Egy-vidékbellek vagyunk; látja, én is ide jöttem... ha kitavaszodik, haza megyünk...

En uram istenem, mikor lesz az! Vajjon kibírja-e addig a szivem? gonoltam. De most fő az, hogy pénzzel megkínálták; itt küldöm és jó egészséget kívánok annak a kedves feketé kecskének, a ki anyja lesz az én kis leányomnak. Sokszor, sokszor kinalják meg a kicsit jó meleg tejjel. Itt különben minden olyan, mint a mesében a tündérkirály palotájá; a szobák pedig felette nagyok és olyan magasak, mint egy templom, hej! sokat, sokat fogok én itt imádkozni!

Szegény kis leányom! tudom, hogy sokat sir utánam: mindég megérem a tej zsiabongó futkosásából, mikor szophatnak. Most hogy magam is jól élek, milyen sokat adhat nekik! Ennek a parányi újszülöttnék még nem kell: tartom a karomom, kinalgatva, csiklandom az ajkát, mind hiába, nem kell neki. Szegény hisz Erzsikém, hogy kiszopná te! És egy pillanatig ugy érzem, mintha ez a vörös kis teremtes megrabolta volna az én szép kis leányomat; de aztán csak mégis megennyhülök iránta; hiszen ez nem oka annak, hogy mi olyan nagyon, nagyon szegények vagyunk. Aztán a fekete kecskét is neki köszönhetem; szemem megtelik könnyel feléneke a magas tetőre, mely olyan gömbölyűn borul reám, mint az ég és imádkozom... és ha a jó Isten meghallgatja az én hő imámat, akkor nagyon boldog lesz a kedves kis leányom. Ezer áldást kívánok neki és kecskének is mind közönségesen... jó egészséget a fekete kecskének is. Az én jó Istenem áldja meg mindnyájukat s ha ebben a zord téiben fázik a kis leányom, vegye maga mellé egész éjszakára k'ed, édes anyám és simogassa, takargassa be, nehogy megfázzék szegényem... nagyon fáj érette a szivem! K'ed édes anyám ezt nem tudja, mert nem hagyott el engemet soha. Áldja meg az Isten mindnyájukat és a kis leányomat.

Hűség leányuk

Kata.

II

Két hó múlva ugyanaz ugyanazokhoz.

Hogy van a kis leányom? [Hát a fekete kecske és k'etek mind közönségesen? Itt kezd a nap vidémben sütni, hó, jég olvadoz és enged az én bánatom és mintha felengedett volna az a nagy hidegség, a mi eljöveteleimkor jégújaival belekapott a szivembe és összeszorította tartotta. A kis leány is egészen más: nő és szép; olyan szép nincsen mint az én Erzsikém, de azért nagyon kedves; mikor szopik, belenez a szemembe és kövér kacsoál meg-megpaskolja a mellemet. — Már két hónapos és halljanak csak oda k'etek, még nincsen megkeresztelve! Bizony sok fonák dolgot követek el még az urak is! Mi nálunk nem hagyóknak keresztletlent! három, négy napon tni; pedig némelyikünk-nél alig lehet ennyi idő alatt megszerzeni a keresztelőre való. Itt ugyan csak telnek ötven komás keresztelő is, nem tudom hát, mi okon halogatták? Inkább hiszem, hogy az urak nem tudnak semmit a váltott gyermekről s ha nem tudnak, én csak nem adom az eszökre!

Más különben én mindig azt hittem, hogy nagyobb a különbség az uri és paraszt gyermek között, mint a mennyi igazában van.

Mikor vásárra mentem a városban és láttam azokat a pántlikás, patyolat-csipkés öltöztetett apróságokat, össze sem tudtam hasonlítani a mi a mezitlábú kicsinyeinkkel mint ha nem is olyan hus és vérből való lettek volna. De most már világos előtttem minden: ez a nemes kis leány éppen olyan, mint az én paraszt lánykám. Azért jobban is szeretem, mikor a kis rövid ingecskéjén kívül nincsen rajta más ruha, mert a gunya csak gunya, azon alól van az ember. Ha ezt a kis leányt haza vinném s majd annak idején muszulyba, válós ingbe és gyöngyös pártába öltöztetném, éppen olyan paraszt leány válna belőle, mint akár melyikünk. És uri leány lenne az enyémkár, ha itt a magas szobákban csipkés patyolatban látnák. Mikor szoptatok, mindég ilyen balgaságokon gondolkodom; talán azért van ez, mivel hogy

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1895. Május 22.

Asszonyokról — asszonyoknak.

A dajka.

I.

A Kata levele az édes anyjához és a többiekhez.

— Hallják! hallják, meg lehet venni a kecskét! kiáltottam és rohantam kifelé. — Beleüldöttem egy paraszt emberbe. — Isten áldja meg a lelkét! izenjen oda édes anyám-asszonyhoz, hogy elvihetik Mátyásékól a kecskét; a feketét, mert az jobb tejelő a szürkénél, holnap megküldöm az árát! De ebben még nem valék egészen bizonyos, mivelhogy nem ismertem az embert és rohantam tovább mindenkinél szíve kötöttem a fekete kecskét; egy kis fiu állott a szekerek között, az meg is ígérte, hogy majd izen; áldja meg érte az isten!

— Kata, Kata! hol vagy? kiáltja a nagyságos asszony. — Jer gyorsan, mert itt a vonat.

Megfogta a karomat és ugy vezetett, pedig én még szerettem volna a kocsisoknak is meghagyni, hogy ha arra viszi az utjok, szőljanak be mihozzánk a fekete kecske végett.

— Kata! A mint beült a kocsi, tüstént tedd le a válladról ezt a nagy bolond általvetőt, mert még meg találja nyomni a melledet, érte?

— Érttem, instálom.

— Na, fel, fel! kiáltá mellettem egy lámpásos ur.

— Ülök, istálom, ülök, csak arra kérem az urat, hogy ejtse valami módját és izenje meg az édes anyámnak... Már tudta, miről van szó, mert azt mondta:

— Megizenem, megizenem, csak üljön fel már! Felültem, és az a lámpásos ur félre húzott egy üveget, engem betuszkolt egy kis szobába, a mely egészen kanapéból és üvegből való volt. Itt tüstént eszembe jutott a parancsolat: már ha ikeme olyan jó volt hozzám, hogy az első kéresemre ide ígérte a a pénzt. én sem szegem meg az első kívánságát és lelöktem az általvetőt. Erre egy bunda megmozdult, egy urfi felszökött, de a kalapja ott maradt az általvető alatt, félre lökte nagy haraggal az általvetőt és rossz szavakat mondott: „Ugyan, hogy is tesznek a második osztályba efféleket?” Ezt mondta. Nagyon rosszul esett az a szó, hogy: efféle. Hiszen a miért ugy történt, azért még nem vagyok afféle! Esztendőre kiszabadul Pista a katonaságból és a akkor összekelünk s Erzsikének lesz édesapja is. Ezt meg is mondtam annak az urfinak, a mire nyomban elmult a haragja. Engesztelőde kezdte simogatni az összetört kalapját — a melyiket az ördög elvitt már, így mondá — aztán a szemembe nézett hosszasan s nyájas hangon szólt:

— Na, szép menyecske, hát békülünk meg; látja, én már nem is haragszom pedig csak hogy főbe nem sujtott! És meg akarta csirógatni az arczomat; ellöktem a kezét. Azt hitte, hogy nagyon haragszom a rossz elnevezésért. és erősen akart békülni. Ott hagytam: kimentem a tornácra. Szerettem volna az ablakon át szétnézni egy kicsit, hogy vajon miféle tájon robog velem ez a masina? De olyan vastagon be volt az üveg fagyva, hogy még sötétség sem látszott át rajta. A lámpák rástűtötték a jég, a jég és zuzmára ragyogott és az szép volt. Nézttem nézttem s el sem is hinnék, hogy mit láttam, a mi falunkat egészen fehérre válva, azt láttam. Fölül az a nagy fehérség a Vlegyászra hegy, erről felől, éppen a jéghegy alatt, a mi karsu tornyunk, csillog is rajta a gomb; a tornyon innen hóval fedett házak, némelyikének az ablakából világosság ragyog. Im-már a mi házunkra is ráakadtam, benéztem az ablakon és ugy tetszett nekem — de ugy is volt az — hogy a tűz előtt a kis ből-

csőre egy lombos fehér bunda borult, a gyapja csillogott éppen, mint napfényben a zuzmora, mintha én is ott lennék alatta, olyan zsiabongó melegt kezdtem érezni. A kis leányom kidugta kövér kacsóit és ott babrált a fehér hajpu között; minden fehér volt a és minden csillogott; aztán elkezdett ringatni a bölcső is, a bunda is, én is; éreztem hogy mindjárt elalszom és egy leszek azzal a sok fehérséggel... ekkor a lámpásos ur a vállamra csapott és megrázott:

— Na, megfagyott, vagy mi lelte, hogy olyan meredien néz? Miért jött ki? Megfagy ebben a borzasztó hidegben, menjen be, menjen be!

Megrezenttem, felébredtem — mert talán álom volt az, a mit láttam? — és azt kérdeztem, hogy: izent-e a kecské végett?

— Igen, Igen! Csak menjen be már, hiszen el van kéklyve!

Szeretnék is bemenni, de... de...

aztán mondtam neki egy pár szót.

— Ugy? No, tesszünk arról az első álmánál. Nem tudom, mit értett ez alatt a lámpásos ur; meg sem is kérdezhettem, mert elfutott, aztán csegették a vonat megállt; bár ne is bűdörögne mindég, mert olyan lesz tőle az ember feje, mint egy katlan! Alig hogy ezt kigondoltam, ujból megkezdődött a dűbörgés, a lámpásos ur pedig visszajött három bundás emberrel, a kiket betet a mi szobánkba, aztán beléditott engem is. Ott jó meleg volt, még az ablakon is ki lehetett látni egy akkora helyen, mint az ujjam hegye, kinéztem, virradt és mikor egészen meg volt virradva s már láhattam volna valamit az idegen tájból, azt mondták, hogy megérkeztünk...

Na, mig tovább írnám, egyet pihenek, pihenjenek k'etek is anyámasszony és csokolják meg helyettem az én kedves kis leányomat.

Megérkeztünk. Az első órában a sok mindentől nem láttam semmit; de mégis láttam egyet, az ifjú nagyságos asszony olyan szépen nézett rám, hogy kezdtem egy kis melegséget érezni, aztán megszólalt s a mit

Törley Gyula arra kéri a szaksz-tályt, hogy Nagy Imre előadónak fényes szó-noki tehetséggel és az igazság meggyőző erejével hatott beszédét köszönetét fejezze ki. (Megtörténik.)

Borszéki Soma az Oláhország ki-vándorló székelyek kellő védelmének hiányát látja és ezért hangoztatja és sürgeti, hogy az ottani konzulátusoknál magyar embereket alkalmazzanak. Ajánlja a kongresszus részé-ről annak kimondását, hogy a magyar ipar-és kereskedelmi kamarának engedjék meg, hogy oda küldjék titkárukat vagy képviselőket, s továbbá, hogy különösen Oláhország-ba magyar hivatalnokokat alkalmazzanak a konzulátusnál.

Előzők az indítvány első részében foglalt interjúról azt hiszi, hogy azt társadalmi kezdeményezés kell bízni, a 3-ik részt pedig, noha ez iránt már régóta történik intézkedés, hangsúlyozandónak tartja. Ezután megköszönve a szaksz-tályt nevében az előadók szakavatott és buzgalomról tanuskodó előadásait, ugyancsak a tagok közreműködéséig az ülést fél 1 órakor bezárta.

Szeless Adorján a börtönben.

Budapest, május 21.

Szeless Adorján börtönben ül. Távirat jött Franciaországból Annemasse-ből a budapesti rendőrséghez, melében arról értesítik az ottani policia a miénket, hogy Szeless Adorján elfogta és letartóztatta. Az elfogás tegnap délután történt. Szeless Adorján tegnap délnél lépte át a svájci határt s alig tette lábát a francia földre, már is letartóztatták.

Ebben az konstatálható, a mit különben a rendőrség sem tagad, hogy Szeless két ügyes dedektív kísérték az idegenben lépésnyomon, sőt elfogatását is ki akarták eszközölni, de a svájci hatóságok nem egyeztek bele. Így hát megvárta, míg Szeless elhagyja a határt s a mikor ez megtörtént, a francia hatóságokhoz fordultak ugyanezzel a kérelemmel.

Szeless szökése után — mint akkor írtuk — Tirolon keresztül Svájcba ment, hol egyideig Zürichben, majd egy közefekvő kis faluban élt. A mikor az itt tartózkodása veszélyes lett, Genfbe utazott s itt húzódt meg, úgy gondolkozván, hogy majd innen Párisba megy. Genfből — a hol nagyon sok régi ismerőse akadt — többször tett kirándulást a vidékre s így a francia határra is.

Igy vasárnap is, magyar ismerőseivel átment a Genf mellett levő, de már francia területet képező Annemasse-ba, hogy ott egy parasztszolgálatot megnézzék. A francia rendőrség, erről értesítve, e mulatságon fogta el, barátai jelenlétében Szeless Adorján. A letartóztatás óriási konsternációt keltett. Szeless nem is tagadta személyazonosságát és a vele eszközölt kihallgatásnál csak annak kijelentésére szorítkozott, hogy ő nem gonosztevő, hanem politikai menekült, ki számít arra, hogy a francia bizóságok vele szemben méltányosok lesznek.

Szeless franciaországi letartóztatása a francia kiadatási törvények szerint egyelőre 14 napra szól. E 14 nap alatt diplomáciai úton oda kell juttatni a francia külügyminisztériumhoz a budapesti büntető törvényszéknek szabályszerű megkeresését.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

Ha az annemassei hatóság (nem tudjuk még, hogy bírói vagy közigazgatási hatóság-e az) e 14 nap alatt szabályszerű értesítést nem nyer az előlétesen letartóztatottnak személyazonosságára vagy e bűncselekvényre vonatkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium megújítja.

matkozó bizonyítékokról, a letartóztatást a francia külügyminisztérium értesítése mellett gyorsított megújítja.

Az előleges letartóztatás ugyanis a zürichi osztrák-magyar főkonzulátus megkeresésére történt. E konzulátus vezette Szeless külföldi üldözését. A budapesti büntető törvényszék körözése azonban még nincs az üldözés konzulátus kezében, mert ez eddig csak a belföldi körözést rendelte el.

A bíróság a külföldi körözéssel bizonyára azért készt, mert pl. Franciaországgal szemben is így szól a kiadatási szerződés.

„A kiadatásnak csak közbűntettek üldözése és megbüntetése végett van helye. Világosan kikötött, hogy a vádlottnak vagy elítéltnak, a kinek kiszolgáltatása teljesített, semmi esetre sem szabad kereset alá fogatnia, vagy megbüntetnie, sem valamely kiadást megelőző politikai bűn, vagy vétség miatt — sem pedig bármely más, a jelen szerződésben ki nem jelölt bűntény vagy vétség miatt.”

Az Ausztria-Magyarország s a Franciaország között kötött kiadatási szerződés szerint közönséges bűntetteket is szabatosan meghatározott esetekben adnak ki. Tíz pontban foglalja össze e nemzetközi szerződés ezeket. Ez összefoglalás szerint teljességgel ki van zárva az, hogy Szeless már jogerős 6 havi fogházbüntetésére végrehajtása címén kérné ki, mert ez (a hírlapi kauzió nélkül való politikizálás) ha nem tekintik politikai vétségnek, a szerződésben megszabott büncselekmények közt nem foglal helyet.

Sikkasztási vád miatt sem adja ki Franciaország, mert az Ausztria-Magyarország s Franciaország között fennálló szerződés szerint csak közviszályaknak, vagy közintézetek, részvényszerűségi tisztviselőnek sikkasztása képez kiadatási esetet.

A Hentzi-szobor ellen való merényletre a kiadatási szerződésben csak egy pontban van, a mely erre az esetre vonatkozhat, az az 1855-iki szerződés 2. cikkének 1. pontjában foglalt és a sor: „a személy vagy tulajdon elleni merénnyel való fenyegetőzés.”

Ezek szerint Franciaország Szeless aligha fogja kiadni. Az új francia dinamik törvények, a melyek a legutóbbi évek anarkista merényleteinek folyamán, a kiutastásra vonatkoznak, nem pedig a kiadatásra.

Vetések. Időjárás.

Az eső, az áldás immár országzszerető érezteti hatását; nemcsak azok a vidékek, a melyek meglehetősen jó vetésekkel bírtak az eső előtt, remélnek középtermést, hanem azok is, a melyeken már-már a gazdák lemondani készültek az őszi gabonaművelés terméséről.

Országzszerető megváltozott tehát a helyzet s rövid idő múlva ki fog tűnni, mennyire javultak az észak-keleti s egyáltalában a keleti részek.

A kitűnő országos esőzéssel azonban meglehetősen sok kárt is jelezhetünk; igen sok helyen volt jégeső, különösen pedig hó.

A hideg sem maradt ki, sőt néhol reggelinkint fagyott is; még az elmúlt éjjel is derült a felvidéki részekben, nevezetesen a Duna balpartján és itt-ott a nyugati részekben is.

A májusi (17-diki) nagymérvű havazás, mely Ausztrián keresztül húzódtott, kiterjedt az ország nyugati részére s nemcsak Zala-, Vas- és Pozsonyvármegyében, hanem Nyitra- és Trencsénvármegyében is kijutott a hóból és havas esőből.

nagyjából és ha pár hét múlva hallanak egy kocsizörgést, álljanak ki a kapukba, hadd lássanak egy olyan teremest, a kinek majd meghasadt a szíve, midőn a jeges úton elvitte egy egy csögrős szán és a ki most meleg szívvél, piros örömmel tér vissza a kedves szülőfalvába. — Áldja is meg az Isten annak a kedves tájának a legkisebb virágát is, a legöregebb emberét is, kedet is nagy anyám, teged is kis teanyom. Édes jó anyának hűsége.

Katájok.

Katája.

Ugyanaz ugyanazokhoz.

Most már egészen kiderült a világ: ragyog az ég, csiseregnek a madarak, nyílnak a gyümölcsfák és nyílnak a pünkösdi rózsák is és kéték nem is tudják, hogy a pünkösdi rózsának éppen olyan a színe, mint ennek a kedves kis babának. Már átülte a nyakamat azzal a gyönyörű kővér karocskájával és az arczát oda nyomja az ábrázatomhoz; én magamhoz szorítom s tele van vele a szívem. A nádméz nem édesebb, mint ennek a csókja, a mit tártott kis szájjal nyom az ajakamra. Nagyon szeret engem, de nem jobban, mint én őt.

A nagyságos asszony azzal biztat, hogy ide s tova haza megyünk. Ökeme is azt mondja haza s ez nekem olyan jól esik, ez volt első orvosságom is, ettől a szótól enyhült szívbeli nagy fájoalmam.

És most nagyon könnyűnek érzem magam, akár csak a madár; alig is várom már, hogy repüljek azon a dübörgő masinán, a kitől immár egy cseppet sem félek. Erősen várom, hogy megmutathassam kétéknek azt a gyönyörű kis babát, ki az én tejemtől lett olyan gömbölyű, mint a mogyoró-bél és olyan piros, mint a pünkösdi rózsza. Igazán nincsen is ilyen szép gyermek, én legalább nem látam, hogy lenne. Beh várom is már azt a pillanatot, a mikor oda állítom az enyém mellé és azt kérdelem: na láttak e valaha ilyen szépet? Csak aztán kéték ugye ne találják, hogy szebb lenne az enyémnél!

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Készöntöm az egész házat, apraját

Igen nagy mérvű 25–40 centiméter magas hó esett Malacka és Detrekő-Szt.-Miklós vidékén; Péterfalva és Holics környékén a hó meghaladta az 50 centimétert is. — Serencsére a hó, dacára annak, hogy a fák a hó sulya alatt erősen meghajoltak, s a vetéseket is a hó csáknem a földre tiporta — nem nagy kárt okozott.

Minden esetre nagyobb lett volna a kár, ha a havazás után eső nem következik. Deret és fagyot jelentenek a következő helyekről: Zala, Pozsony, Nyitra, Trencsén, Zólyom és Kolozs vármegyékéből.

A hűvös időjárással, s a folyton tartó országos esőzéssel bekövetkeztek ismét a legnagyobb ellenségek, a ködök; tegnap és ma is több helyen ködöt észleltek, s ez minden esetre baj.

Oláh majális.

Brassó, május hó.

Nemzetiségi városban és megyében, a minő Brassó város és Brassó megye s a hol a magyar szász és oláh elem szám szerint is egyforma, gondot ad fenntartani az egyetértést. Egyet azonban tudniuk kell, és ez az, hogy a szászok értelmi és vagyonai sulyával teljesen urálja egy városi, mint a köztörvényhatósági gyűlésben a helyzetet s ha ennek dacára meg is történik, — hogy ottan egy pár oláh tulzó elkesereg a közgyűléseken a magyar zsarnokság felett ott van a többségben levő szászok és leszavazza őket s aztán „Menjünk tovább!” Boldog ilyenkor a főispán az elnöki székben, mert lám ő is urálja a helyzetet.

Azonban a tűz mégis el és terjed a hamu alatt. Nem is sejt az ember, hol és mikor lobban fel.

Ime itt van az oláhok májusa! Az itteni naponta hanyatló magyar lapocskák látta meg a kitűnő tűzet s ma már másodszor hirdeti, hogy az oláh deákok e hó 12-én este 8 óra tájban május elsői előestét tartottak és a bolgárszegi utcákban az „Ébredj oláh most az idő”-t énekeltek testületileg, nem nyugszunk, míg meg egy kutya magyar van. — Irja tovább, hogy a nyilvános igazatást nagy számú közönség és igen sok intelligens oláh minden megjegyzés nélkül és a következményekre a való figyelemzetés nélkül nézte, illetve hallgatta végig s hogy ezen ügyben szigorú vizsgálat rendeltetett el.

Ha elrendeltetett, hát csak várjuk el bekérel az eredményt.

Annnyit azonban megjegyez, hogy az oláhoknak nincs ilyen dalok: Ébredj oláh most az idő! Tehát ilyen nem énekelhetek. A néhai Muresan András által 1848-ban írt költemény két első sora ez: „Destépte-te romane din somnulem col de morte. In care-te apesare tyranii tei cei de morte, az az: Ébredj oláh halálos álmodból. A melybe halálos zsarnokaid süllyesztetted.

Ez az igazság. „Addig nem nyugszunk, míg egy kutya magyar van”. Ezzel van a gör. kel. gymnasium ifjúsága vádolva és az oláh értelmiség azzal, hogy ezt szónéklit hagyta volna. Itt igazán csak is a legszigorúbb vizsgálat derítheti ki a valót. Nem czélok mentegetni sem az ifjúságot, sem az értelmiséget. Lakoljanak, a kik megérdemlik. Lássuk már annak az erőlyes kéznek hatását.

Azonban egy eseményt még sem hallgathatok el. Ez előtt több évvel hazajötték a majálisról a gör. kel. tanulók. A gymnasium előtt tenger nép gyűlt össze.

A tanárok beszédeként intézett az ifjakhoz. Pár nap múlva sürgőnyt olvastunk az egyik kolozsvári lapban, hogy a tanárok iz-

gató beszédeként tartottak az ifjúságnak. Nosza rajta, szigorú vizsgálat! És az eredmény? Kitént, hogy a ki a sürgőnyt küldötte s a ki a beszédeként hallgatta, nem tudott o'áhu! Parturiunt montes. . .

Hát várjuk be a vizsgálat eredményét. Azután majd elmondom nemcsak a vizsgálat eredményét, hanem a magam nézetét is.

A mi idei március 15-iki ünnepünknek is meg volt a maga keserű íze. Valami derék legény felítette Maurer főispánt, hogy este a banketten két róm. kath. gymn. tanár, egyik pap, a másik világi, az Ursten tudja, minő felségértő beszédeként mondtak ott. Rajta tehát! Azt hallom és talán én is jó forrásból, hogy a felítetett főispán árt-írt az itteni kir. ügyészhez és ártírt Gy.-Fehérvárra a róm. kath. püspökhöz. A kir. ügyé-z nem vehette komolyan a főispán ártíratát, mert személyesen jelen volt a banketten s ő ott ígátó beszédet, felségértést nem hallott. A püspök nem helyezhette át más gymnáziumhoz a két tanárt, mert mind a kettő állandósítva van s így csak is fegyelmi uton történhetné az áthelyezés. A vizsgálatnak — mint látjuk — nincs tárgya s így áthelyezés sem lesz. Hanem van keserűség a szívekben és bejött divatba ismét a nem köszönés.

r. l.

Levél.

A balázsfalvi érő gyümölcsök.

A napokban magános bolyongásaim közben egy képt vonta magára figyelmemet. Egyszerű csoporkák a kolozsvári Kató József fényképész műterméből, a melyet itt egy művész keretbe foglalt és valószínűleg a műhelyében készült izléses képkeretnek bemutatása céljából kitűt közszemlére a kirakath.

A kép maga nem sokat mond; mindössze is egy osztály tanuló-ifjúságának arcképeit mutatja be elég jó csoportosítással, a milyent száraz is láttam már életemben.

De van azon a fényképen egy felirat, a melyhez már több száz fér és a melyet a magyar állameszméért lelkesülő hazafinak figyelmen kívül hagyni lehetetlen.

E felirat szétszórót, szakadozott szótagjai összefoglalva így hangzanak: „Venin vom lua, in foc ne vom scálda pentru idealul national!”

(Mérget veszünk, tűzben fűdünk a nemzeti eszméért!)

Elheh nem kell kommentár.

A balázsfalvi nyolcadik osztályosok, a kik a jelenleg folyó tanévben szándékoznak érettségi vizsgálatot tenni, tehát úgy látszik nyíltan bevallják, miszerint, ha Isten segítségével sikerül megérniük: azon tétuatánjáró, ábrándozó testvéreik táborába szándékoznak sorakozni, a kik a magyar állameszme esküdt ellenségei, — jöllehet annak köszönhetik személyi- és vagyonbi-biztonságukat.

Mert az ő nemzeti eszméik tudvalevőleg ellentétben állanak (értem a dákó-román törekvéseket) azokkal, a melyeket magyar állampolgárnak vallania kell és a mely eszméket minden honfi szívét át kell hatnia a lelkesedésnek.

Ha a tapasztalás erről nem győzött volna meg bennünket a multban, miattunk sütkörözhetné a dákó-románizmus fényében a szépművészeti balázsfalvi tanuló-ifjak és elvokonaik, de így, mután az érettségi vizsgálat előtt pár nappal éretlenségüknek testületileg bizonyosságát adták: nem tehetünk egyebet, minthogy becses figyelmébe ajánljuk őket Kunz Elek főigazgatónak, a ki bizony-

gató beszédeként tartottak az ifjúságnak. Nosza rajta, szigorú vizsgálat! És az eredmény? Kitént, hogy a ki a sürgőnyt küldötte s a ki a beszédeként hallgatta, nem tudott o'áhu! Parturiunt montes. . .

Hát várjuk be a vizsgálat eredményét. Azután majd elmondom nemcsak a vizsgálat eredményét, hanem a magam nézetét is.

A mi idei március 15-iki ünnepünknek is meg volt a maga keserű íze. Valami derék legény felítette Maurer főispánt, hogy este a banketten két róm. kath. gymn. tanár, egyik pap, a másik világi, az Ursten tudja, minő felségértő beszédeként mondtak ott. Rajta tehát! Azt hallom és talán én is jó forrásból, hogy a felítetett főispán ártírt az itteni kir. ügyészhez és ártírt Gy.-Fehérvárra a róm. kath. püspökhöz. A kir. ügyé-z nem vehette komolyan a főispán ártíratát, mert személyesen jelen volt a banketten s ő ott ígátó beszédet, felségértést nem hallott. A püspök nem helyezhette át más gymnáziumhoz a két tanárt, mert mind a kettő állandósítva van s így csak is fegyelmi uton történhetné az áthelyezés. A vizsgálatnak — mint látjuk — nincs tárgya s így áthelyezés sem lesz

